

మనీకథ

ఛాక్లర్లకమంక
'విపిని'

“ఏజెంట్ ఎయిటీ ఎయిట్! గూఢచారి గుండూరావ్ నీకు తెలుసుగా!” అన్నాడు బాస్.
“తెలుసు. ఏమైంది గుండుగాడికి” అడిగాడు ఖి.
“మన నైంటిస్ట్ సన్నాసిరావ్ని శత్రువులు అపహరించే ప్రయత్నంలో వున్నారని. గూఢచారి గుండూరావ్ని సన్నాసిరావ్కి కావలాగా వుంచాము. కాని శత్రువులొచ్చి, సన్నాసిరావ్ని ఎత్తుకెళ్ళి పోయాడు. పోతూ, పోతూమన గూఢచారి గుండూరావ్ గుండు వగలకొట్టారు. తత్ఫలితంగా గుండూరావ్ అన్నీ మర్చిపోయాడు. అతడొక్కడే చెప్పగలడు సన్నాసిరావుని ఎవరెత్తుకెళ్ళింది. అతడినినయం చేయడానికి విశ్వప్రయత్నం చేశారు డాక్టర్లు. ఒక్కటి సక్సెస్ కాలేదు. నువ్వెలాగైనా గుండూరావ్నుంచి నిజాన్ని రాబట్టాలి. సమర్థుడివని నీకప్పగించాం” చెప్పాడు బాస్.
ఏజెంట్ ఎనుబది ఎనిమిది చాలా సీరియస్గా ఆలోచించి ఒక నిర్ణయానికొచ్చాడు. మరుసటిరోజు గుండూరావ్ వున్న హాస్పిటల్ కెళ్ళాడు ఏజెంట్ ఖి.

ముగ్గురు వార్డ్ బాయ్లని పిల్చి. డాక్టర్ దేవిద్ని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు ఏజెంట్ ఖి.
డాక్టర్ దేవిద్ “హెల్ప్. హెల్ప్! ఏజెంట్ గుండూరావ్ గారూ, కాపాడండి. శత్రు దేశస్థుల బారినుండి నన్ను కాపాడండి” అని అరవసాగాడు.
వార్డ్ బాయ్లు వికటాట్టహాసం చేశారు. గూఢచారి గుండూరావ్ పక్కమీడి నుంచి లేచాడు.
పెద్దగా నవ్వుతూ ఏజెంట్ ఖి “గుండూరావ్కి పాతవన్నీ జ్ఞప్తి కొస్తున్నాయి” అంటూ ఒక ఇసుమరాడ్తో గుండూరావ్ మాడుమీద గట్టిగా కొట్టాడు.
ఒకే ఒక్క దెబ్బతో గుండూరావ్కి కపాలమోక్షం! పుర్రె పగిలి, తెల్లని మెదడు బయటకొచ్చింది.
నె. శ్రీ. నోరూ బాదుకున్నాడు బాస్-వున్న ఒక్క ఆధారం పోయినందుకు.
“ఎలా జరిగిందిదీ?” అరిచాడు బాస్.
ఆ తర్వాత తెలిసింది- అంతటా ముందు రోజు ఏజెంట్ ఖి తెలుగుపిన్నా చూశాడని;

“నువ్వు చేసింది తప్పనను. ఆయినా పరిస్థితులకు కాస్త సర్దుకు పోవాలి కదా. మీ ఇల్లు ఊరికి మధ్యగా వుంది. ఇంటికానుకుని విశాలమైన అరుగు వుంది. అరుగుమీద కూర్చుని నలుగురూ కాస్తేపు కాళ్ళేపానికి పేకాడుకుంటారు. ఆయినా ఇన్నాళ్ళూదాన్ని పెద్దగా పట్టించుకోని నువ్వు పోయిన నెల వచ్చినప్పుడు అరుగుమీద తడిక అడ్డం కట్టావు. “ఎందుకూ?” అంటే “నుజాత వయసుకు రాబోతోంది, కాస్త మరుగూ మట్టా వుండాలి కదా?” అన్నావు. ఆ రోజు నుంచి సమయం కోసం ఎదురుచూస్తున్న పెద్దలకు మంచి సాకే దొరికింది. ఇప్పుడు మీ అక్క బతుకు ఏమయిందో చూడు.” అన్నాడు నాగరాజు ఎంతో సానుభూతి కనబరుస్తూ.

భాస్కర్ ఏమీ మాట్లాడకుండా ఇంకా మౌనంగా వుండేసరికి మళ్ళీ నాగరాజే “మరి నువ్వయినా చెప్పొచ్చుకదా అంటా వేమో! అక్కడ పేకాడేవాళ్ళంతా ఈ ఊరి పెద్దమనుషులే అయ్యారు. వేను వాళ్ళనెలా అడగ్గలను చెప్పు?” అన్నాడు సంజాయిషీ చెప్పుకునే ధోంజీలో.

“ఓను, నిజమే. మా ఇల్లు ఒక్కటే ఈ వూరికి మధ్యగా వుంది. మా ఇంటికి ఎదురుగుండా వున్న మీ ఇంటి ముందు వున్న సిమెంటు అరుగు ఏమయిపోయింది? అదిపోసీ. నువ్వు చెప్పావే ‘పెద్దమనుషులు’ ఆ పెద్దమనుషుల ఇళ్ళ అరుగులన్నీ ఖాళీగానే వున్నాయే! కాళ్ళేపం చెయ్యడానికి అవన్నీ పనికిరావు. ఈ వూరి పెద్దమనుషులు పేకాడానికి మా అరుగు ఒక్కటే కావాలసొచ్చిందన్నమాట! నరిసరి..... అదంతా ఇప్పుడెందుగ్గానీ మా ఇల్లు అమ్మేస్తున్నాము. అందలేని ఊళ్ళోవుండడం తప్ప. ఎవడికో అమ్మడం దేనికి? ఎదురింటివాడివి; మాకు చాలా కావలసిన వాడివి. నువ్వే కొనుక్కో. వీలయినప్పుడు డబ్బు కడుదువుగాని” అనిచెప్పి భాస్కర్ అక్కణ్ణించి చరచరా వచ్చేశాడు.

ఆ రోజు సాయంకాలమే-కొండగల్లి. ఏటిసీళ్ళు. సమృద్ధిగా లభించే సొంత ఊరి నుంచి నీళ్ళకూ. గాలికి కరు వై పోయిన పట్నంలోని మురికివాడకు మరో కుటుంబాన్ని చేరవేసింది ఆరుగంటల లాస్ట్ బస్.

